

revisorerne's Beretning Pag. 152—53) haade forandret Statsrevisionens Indstilling og i Forslaget til Finantsloven for 1866—67 (§ 10, II, A, I Biskoppernes Lønning, Pag. 27) vedtaget en Bevilling, der strider imod Statsrevisionens Opfattelse. Allerede ved Beretningen om Statsregnskabet for Finantsaaret 1861—62 havde Statsrevisionen opkaftet det Spørgsmaal, hvorvidt der ved Sædtillægsberegningen skulde tages Hensyn til Friholig. Den fremsatte den Anskuelse, at denne maatte have en Pengeværdi, som burde tillægges Lønningen, hvoraf der skulde gives Sædtillæg, hvilket den paastod ogsaa fandt Sted for Exempel ved Beregningen af Sædtillæget til nogle af de ved Sorø Akademi ansatte Embedsmænd, som havde Friholig. Men paa den anden Side meente den, at Sædtillæg ikke kunde gives til Lønninger, som med Tillæg af Frihelligens Pengeværdi naaede til en Størrelse af 4,000 Rb. Dette var Tilfældet med Lønningen for Biskoppen for Volland-Falsters Stift. Hans Lønning med Tillæg af Frihelligens Værdi var nemlig 3,976 Rb. 86 $\frac{1}{2}$, og der kunde derefter kun tilkomme ham 23 Rb. 10 $\frac{1}{2}$ men ikke 284 Rb., som var ham udbetalt. Rigsdagen gif ind paa denne Opfattelse og vedtog Statsrevisionens Indstilling. Sagen syntes saaledes afgjort ved en Beslutning af Rigsdagen.

Folkethinget har nu taget den modsatte Beslutning. Statsrevisionen havde i Overensstemmelse med den tidligere Afgjørelse indstillet: Udgiften, 192 Rb., passerer for denne Gang, men Folkethinget har udstemt „for denne Gang“ og i Finantsloven bevilget Sædtillæg til Biskoppens Lønning uden Hensyn til Frihelligens.

Udvalget beklager denne Uoverensstemmelse med den tidligere Beslutning, men det maa paa den anden Side indrømme, at der er blevet fulgt forskellige Regler, idet der ved Udbetalingen af Sædtillæget til andre Embedsmænds Lønninger for Exempel Amtmændenes ikke er blevet fulgt samme Regel, og at det nu kunde være misligt at gennemføre den, da den hidtil ikke har været fulgt. Udvalget skal derfor ikke raade Landstinget til at forandre Folkethingets Beslutning.

Ved den første Antegning har Folkethingets Udvalg gjort en Bemærkning, som Udvalget ikke kan lade staae uimodfagt, naagtet der ikke slutter sig nogen Beslutning til den. Det har nemlig udtalt, at Forandringer i Matriculen i Almindelighed ikke kunne stee uden Lovgivningens Mellemkomst. Denne Mening kan Udvalget ikke tiltræde.

At det ikke gaaer an, at staae denne Regel fast i en saadan Almindelighed, er aabenlyst. Dersom ingen Forandring i Matriculen maatte foretages uden ved Lov, kunde for Exempel ingen Hærforsfordeling finde Sted ved en Udstykning; thi derved stee en Forandring i Matriculen. Dette har dog umuligt kunnet være Folkethingets Udvalgs Mening, men kun, at ingen Sord, der hidtil ikke har været stykbsat, maa matriculeres undtagen efter en særlig Lov derom. Efter Slutningen af Bemærkningen kan man see, at Udvalget har havt et bestemt Tilfælde for Die, nemlig at indbæmmet Sord er blevet sat i Hartforn, og at det er ved dette og lignende Tilfælde, at det anseer en særlig Lov at være fornøden til at berettigge Ministeriet til at matriculere. Men heller ikke denne Mening kan nærværende Udvalg dele. Det anseer efter den bestaaende Lovgivning Ministeriet ligesaa fuldstændig berettiget til at matriculere Sord, der er indbæmmet, som det er til at lade nyopsførte Bygninger opmaale til Bygningsafgift, hvilket Ingen hidtil har draget i Tvivl.